

i, midt i en Kriseperiode, midt i en stor Arbejdsløshedsperiode, at ville tro paa, at det vilde være muligt for Arbejdsløsheds-kasserne under saa ekstraordinære Forhold at løse den Opgave at paatage sig Forsørgelsen af alle de Medlemmer, der hidtil havde faaet Understøttelse gennem Arbejdsløshedsfonden. Jeg pegede den Gang paa, at Kasserne havde en samlet Gæld paa henimod 10 Mill. Kr., og at man maatte forstaa, at det var en umulig Opgave for Kasserne at oprette disse Krisefonds. Forholdet er ogsaa det, at denne Gæld ikke er blevet mindre, den er for nogles Vedkommende oven i Købet forøget. Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse, som er en af de Kasser, der ikke har kunnet oprette Krisefond, har nu en Gæld paa $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr., og der betales et Kontingent af ca. 2 Kr. pr. Uge. Man vil heraf se, at den allerede for at kunne opretholde den vedtægtsmæssige Understøttelse har maattet paaligne sine Medlemmer et saa betydeligt Kontingent, at man ikke med Rimelighed vil kunne forlange, at de skulde kunne paatage sig den ekstraordinære Hjælp. Arbejdsmændene havde i 1925—26 udbetalt Understøttelse paa $9\frac{1}{3}$ Mill. Kr., i 1926—27 paa ca. 10 Mill. Kr., og i 1925—26 blev den Formue, som Kassen havde, paa $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr., opbrugt, og man maatte for at kunne præstere sine Udbetalinger laane 1 Mill. Kr. af Statskassen. I 1926 paalignede Kassen $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. i ekstraordinært Kontingent og laante $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Dette sidste Laan udbetales nu ved Udgangen af indeværende Aar, naar Kassen faar Statstilskuddet. Man regner i Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse med at skulle bruge 10—11 Mill. Kr. i indeværende Aar og at faa en Kontingentindtægt paa ca. 8 Mill. Kr., saaledes at man, naar dette Aar slutter, vil have paadraget sig en Gæld paa 2—3 Mill. Kr. Man vil heraf kunne se det urimelige i at forlange, at Arbejdsmændene skal kunne paatage sig den Opgave at oprette Krisefonds.

Der er adskillige andre Kasser, hvor Stillingen er ganske den samme. Skotøjsarbejdernes, Tekstilarbejdernes, Træindustriarbejdernes, Tobaksarbejdernes, Snedkernes og andre Kasser har alle en betydelig Gæld og oprækker Kontingenter paa helt op til 3 Kr. 20 Ø. om Ugen, ordinært og ekstraordinært. Man vil forstaa, at disse Kasser fuldkommen mangler Evne til at oprette Krisefonds. Det er da ogsaa saaledes, at af samtlige Arbejdsløshedskasser er der, saa vidt jeg erindrer, ikke mere end syv, der har kunnet paatage sig den Opgave at oprette

Krisefond, syv Kasser omfattende 42 000—43 000 Medlemmer. Med Undtagelse af 8—9 af Kasserne, der har udvidet Dageantallet vedtægtsmæssigt, har Resten af dem, omfattende 180 000—190 000 af Medlemmerne, ikke kunnet magte den Opgave.

Og ser man nu paa de Bidrag, der ydes af Arbejderne til Arbejdsløshedskasserne, vil sikkert enhver ogsaa erkende, at der fra deres Side ydes saa betydelige Beløb, at det er ikke urimeligt, men i høj Grad naturligt—jeg kan bruge den højtærede Indenrigsministers Ord fra 1921 ved Indførelsen af den ekstraordinære Understøttelse, at det er baade rimeligt og naturligt, at Arbejdsgiverne og Stat og Kommune overtager den ekstraordinære Hjælp. Man regner med, at Arbejdsløshedskasserne fra Oktober indeværende Aar til næste Oktober vil have, ordinært og ekstraordinært, en Kontingentindbetaling paa ca. 25 Mill. Kr. Kontingentet vil pr. 1. Oktober 1927 være ca. 90 Kr. pr. Medlem. Det var pr. 1. April 1927 78 Kr. og pr. 1. April 1926 47 Kr. Som man vil se, er Kontingentet mere end fordoblet i Løbet af disse $1\frac{1}{2}$ Aar, og jeg tror, at det maa siges, at Arbejderne har vist en udstrakt Villie til at være med at bære den Arbejdsløshedskrise, vi er inde i. Endelig maa man jo ikke glemme, at i adskillige Fag er Forholdet det, at en ikke ringe Arbejdsløshed bæres ved, at Medlemmerne af Kasserne arbejder paa nedsat Arbejdstid, f. Eks. 4 eller 5 Dage pr. Uge. De bærer derved en betydelig Arbejdsløshed og sparer de paagældende Kasser for Udbetaling af Arbejdsløshedsunderstøttelse. Det var derfor med Beklagelse, jeg hørte den højtærede Statsminister og den højtærede Indenrigsminister besvare Henvendelsen fra Fagforbundenes Landsmøde med, at den eneste Maade, hvorpaa det var muligt at ændre de nuværende Forhold, var, at Arbejderne gik ned i Lønninger. Dette Landsmøde, der omfattede samtlige Fagforbund i Danmark, repræsenterede 312 000 Medlemmer. Et Udvalg overbragte til den højtærede Statsminister og den højtærede Indenrigsminister en Vedtagelse, der skete paa dette Møde, og hvori var gjort opmærksom paa, hvorledes Situationen vilde forme sig efter den 1. Oktober, idet henimod 20 000 arbejdsløse da vilde have opbrugt deres ordinære Understøttelse og henimod 50 000 danske Medborgere derved være uden Eksistensmuligheder. Jeg skulde tro, man kunde have ventet, at Landets Regering vilde have forstaaet den alvorlige Situation, de arbejdsløse er kommet ind i, men den eneste Anvisning, der gives i dette Forhold, er den til